

SIMON BETTINA

## Tiszta

A legjobban azt szeretem, amikor ki van előttem nyitva egy kötetnyi vers,  
és az nem a Pilinszky-összes.

Hanem bármi, amit nem olvashattam még.  
Ilyen lenne, ha anyámnál kéztisztító gélt hagynék,  
és megtalálná. (Mondjuk a fürdőszobában –  
ez persze fölösleges, mint Pilinszkytól  
idézni egy Petrit idéző versben.)

Felnyitná a tetejét, és nem értené,  
ilyen anyagba még nem nyúlhatott.  
Talán ezzel tudnék neki a leginkább örömet okozni,  
mert azt szokta hazudni, hogy neki az én vagyok.  
Kíváncsi vagyok, mondaná-e ezek után, hogy  
a legnagyobb öröme a kéztisztító, amit tőlem kapott.

De versekről akarok beszélni, azok  
fontosabbak, vagy erről a furcsa,  
gyorsan száradó anyagról. Tisztább  
tőle a kezem, anélkül, hogy érteném az okát,  
ezért viszem magammal, vagyis  
pontosabban azért, mert megnyugtat.

Csakhogy olvasás közben néha  
magamhoz nyúlok, és ilyenkor  
nem a fürdőszobában vagyok általában.

Anyám meg végre beköltözhetne  
valamelyik versembe, sok lehetőséget adtam rá  
a Strand című kötetben. Előtte elbúcsúznék tőle,  
és ez a találkozás pont olyan lenne, mintha először látnám,  
mint kipróbálni a tisztítógélt kézmosás helyett.

## Haszontalan munka

„Néha megijedek ha megszólalok” T. K.

Szeretem, ahogy nem pontosak a versek.  
Szeretek télen poliésztert hordani.  
Túl könnyen mondom ki, hogy abortusz,  
vagy isten. Pedig vannak szavak, amiket csak  
nehezen lenne szabad. A szárából is van könnyebb,  
nehezebb. És egy nehéz száráról sem lehet könnyedén  
beszélni. Nehéz dolgokról csak nehezen. Sőt. Az abortuszról  
csak véresen. Lehetőleg az abortusz közben kell verset írni.  
A csecsemőszínű (félreolvasás) ruha  
sem a meztelenségre, hanem a születésre utal.  
A születés sem szülés, új élet. Szépek az anyádról írt versek,  
biztos szép nő lehetett. Még él. Utána már csak meztelen.

